

Nyugdíjváltozás 2013-tól - fiatal kollégák figyelem!

Most azoknak a figyelmét szeretném kérni, akiknek korukból, vagy szolgálati idejükből fakadóan a szolgálati nyugdíj - hozzám hasonlóan - még messze van, tehát a ma húszas, harmincas éveiket taposó hivatásos állományúaknak. Sajnálatos tapasztalatom az, hogy azon kevesek korosztályunkból - speciel én 35-éves vagyok - akik valamilyen szinten foglalkoznak jövőtervezéssel, még azok is rendkívül szegényes és hiányos ismeretekkel rendelkeznek azokról a jogszabályi változásokról, amik a mi majdani időskori, vagy ha úgy tetszik nyugdíjas-kori életünket meghatározzák majd, legalább is anyagilag mindenképp. A pályakezdő kollégákról nem is beszélve. Konkrétan azokra gondolok, akik hozzám hasonlóan - tehát a lentebb idézett már 2006 őszén elfogadott(!) és 2013 január 01-jén hatályba lépő jogszabály alapján – 2013. január 01. után mennek nyugdíjba. A lenti jogszabályba rögzített százalékokat ajánlom nagyon figyelmetekbe, de erről majd később.

Manapság mi fiatalok, vagy fiatalabbak nap mint nap mást sem hallunk, mint azt, hogy az idősebb kollégák úgy kapargatják össze a szolgálati éveiket, hónapjaikat, napjaikat, mint én tettem azt annak idején gyermekkoromban, mikor tapodó-korongos játék pisztolyra gyűjtöttem a zsebpénzemet. Mennek a szakközépiskolai idővel kapcsolatos szolgálati idő beszámítások, 1,2 szerez szorzó stb. Ez pedig nem véletlen! A jogi környezet állandó bizonytalansága, a folyamatosan lebegtetett - szinte kizárólag - negatív felhangú munkajogi, anyagi státuszunkat - a mindenható fiskális szigor jegyében foganva - állandóan veszélyeztető ötletdömping, a törekeny, állandó "likviditási" gondokkal küzdő szakmai önbecsülésünk és a mindenkori megfelelési kényszer jegyében folyamatosan megtépázott magabiztosságunk - a lassan már mindenért magyarázkodni kényszerülő jelenben - bizony megtette a hatását. Csoda-e, hogy aki tud és lehetősége van rá, menekülni próbál egy lassan becsukódó kapun, ami a jelenkor szolgálati nyugdíját és annak a kiszámítására vonatkozó (jelenleg hatályos!) konyhanyelven szólva TB törvényt jelenti. Viszont ennek a világnak fiatal kollégáim vége. Egyszer és mindenkorra. Pontosabban azok számára, akik hozzám hasonlóan csak 2013. január 01. után mehetnek el majd valamikor szolgálati nyugdíjba. /Csak halkán teszem hozzá, hogy ha addig nem módosítják a szolgálati törvény nyugdíjjogosultságra, hogy még világosabb legyek a 25 év tényleges szolgálati viszonyra vonatkozó paraméterét. Mert persze ezt is évek óta lebegtetik./

Mielőtt folytatnám csak néhány mondat az idősebb kollégákhoz. Kedves idősebb kollégák, kedves nyugdíjasok! Lehet meglepő, de én még örömmel megyek be dolgozni, bár sok mindent láttam, amitől inkább elment az ember kedve, de én még nem fásultam bele, mint sok idősebb és nálamnál jóval tapasztaltabb kolléga. Még nem. Tehát én örülök, hogy Ti elmehettek és nagyon kedvező feltételekkel mehettek el, illetve mehettetek el nyugdíjba! Viszont mélységesen felháborít, hogy a fentebb leírt okok miatt erre a döntésre kényszerültetek és általatok - a 40-50-es korosztály színje javát - a legtapasztaltabbakat veszítettük el! Jóformán mi maradtunk a 20-as, 30-as éveit taposó nemzedék, mutatóban néhány 40-essel. Szerintem döbbenetes, de tény, hogy a határőrséggel történt egyesítést követően a kb. 43 ezer fő tényleges létszámmal dolgozó rendőrségen országosan és mindösszesen 250 fő olyan személy van, aki az 50. életévét betöltötte és még(!)hivatásos állományú! Szerintem ez Európában is egyedülálló! Végre valamiben elsők lehetünk, jegyezhetnénk meg maró öniróniával!

Szóval a helyzet a következő a jövőt tekintve. Azt azért mindenki tudja, hogy ma 25 év tényleges szolgálati viszony után nyugdíjjogosultság kerül megállapításra. Azt már

kevesebben, hogy ekkor a jelenleg hatályos szabályozás szerint a hivatásos állományúnál a szolgálati viszonyt megelőző 12 hónap bruttó átlagkeresete a nyugdíjmegállapítás alapja + a szabadság ki nem vett és el nem évült részének pénzbeni megváltása, valamint a 25 éves jubileumi jutalom. Még. Pontosabban ennek az össz-bruttó összegnek a 65%-a, persze havi összegre lebontva. Hangsúlyozom 25 év után! Nézzük, mit mond a jogszabályváltozás e tekintetben 2013-tól: A 20. § (1) bekezdése kimondja, hogy ha kizárólag az állami nyugdíjalapba fizetünk járulékot, vagy ha a magánnyugdíjpénztárba tett összeget oda, mármint az állami alapba utaljuk - saját döntés alapján - ez a százalék 25 év esetén a jelenlegi **65-ről 41,25%-ra** csökken!!! **Tehát már itt elvesztettünk, illetve elvesztettek 23,75%-nyi nyugdíjjárulékot azok, akik a jelenlegi rendszerhez képest 2013-ban tudnak csak nyugdíjba menni.**

No de kedves kollégák a törvényhozók nem érték be ennyivel! Ugyanis ha megnézzük ugyanezen szakasz (2) bekezdését ott azt olvashatjuk, hogy ha a magánnyugdíj-pénztári befizetés nem kerül - saját döntés alapján - átutalásra a Nemzeti Nyugdíjalapba, a 25 év után kapott nyugdíj összege már csak annak a bruttó átlagkeresetnek a 30,5%-a! És itt az újabb csavar, ugyanis mi már át sem léphetünk az állami rendszerbe, ugyanis ezt csak és kizárólag az teheti meg, aki 2012. december 31-ig nyugdíjjogosultságot szerez. **Tehát összefoglalva, akik hozzám hasonlóan a 90-es évek végén kezdtek el dolgozni és akkor kötelezően magánnyugdíjpénztárt kellett választaniuk és csak valamikor 2013. január 01. után szereznek nyugdíjjogosultságot, az állami nyugdíjfolyósítótól mindössze az akkori bruttó átlagkeresetük 30,5%-ára számíthatnak nyugdíjjárulékként, szemben a mai 65 %-kal!** Ez a szép új világ. A kieső 34%-ot a magánnyugdíj-pénztári befizetésnek kellene pótolni amit, borítékolhatóan nem fog, illetve nem fog tudni! Ugyanis ezzel kapcsolatban azt szokták elfelejteni elmondani a különféle pénzügyi tanácsadók és üzletkötők, hogy ezek a rendszerek - amelyek egyébként külföldön évtizedek óta kiválóan működnek - 30-40 évre vannak tervezve, tehát egyszerűen nem produkálnak, mert nem tudnak produkálni, mondjuk egy 10-15-20-25 éves befizetés után olyan hozamot és összeget, ami a mi elvárásainknak megfelelő lenne, illetve ami hivatott lenne kiváltani a 2013-után hiányzó, fentebb hivatkozott 34%-unkat! Nyugat-európában, az USÁban, sőt bármennyire meglepő a Népi Demokratikus Kínában(!) is a rendszer működik, de az ottani állampolgárok a 20-as éveik elejétől fizetik ezelkbe a pénztárakba, alapokba a pénzt, 30-40 éven keresztül, amikor pedig 65 évesen elmennek nyugdíjba, van miből utazgatni a világban. (Kivéve persze a kínai állampolgárok döntő többségét, de ennek nem anyagi, hanem politikai okai vannak.)

A 21. § már csak hab a tortán, hisz közismert, hogy a jelenlegi szabályozás lehetővé tesz a volt fizetésnél magasabb nyugdíjat. Mi marad hát nekünk a jövő tekintetében, hogy ne kelljen kilószámra vennünk, akkor már euróban persze a csirkelábat? Egyetlen egy dolog. Az öngondoskodás. Az állami, a kötelezően választott magán- és az önkéntesen választható kiegészítő nyugdíjpénztári befizetéseinken túl - a fenti gondolattal szemben ez most lehet ellentmondásosnak hangzik, de ezeket is muszáj fizetnünk, nem tehetünk mást - valamilyen megtakarítási forma. Ma már sokféle ilyen termék van, mindenki kiválaszthatja a saját ízlésének, gusztusának és jövedelmi helyzetének megfelelőt. Havi x ezer, amit letesz az ember és ez olyan, mintha nem is lenne. Ezt a megtakarítást úgy kell tekinteni, hogy nincs, ennyivel kevesebb az emberfia havi fizetése. Másképp nem megy. Persze ez is, mint sok minden más akarat kérdése is! Ez a jövő plázatévéje, görög nyaralása, új autója. Remélem a fenti grafológiai gejzíröblől annyira azért világos volt, hogy a helyzet súlyos és tenni kell valamit.

Tenni kell valamit a saját jövőbeni anyagi biztonságunk érdekében, mert az állam a gondoskodó szerepkörből a mi hivatásunk esetében is kihátrálni látszik, illetve ki is hátrált. ***A mi jövőbeni nyugdíjunk ugyanis, nem hogy reálértékben, de még nominálisan sem fogja még csak meg sem közelíteni a most, illetve a tavaly nyugdíjba vonult kollégáékét.*** Aki most nem alapoz, az lemarad, de nagyon. Ha pedig szokás szerint jó Pató Pálként, „Ej ráérünk arra még!” mentalitást veszünk fel, ugyan így járhatunk, mert a meg nem hozott döntés is döntés. Csak rossz. Akkor pedig tényleg jöhet majd a csirkeláb, meg a farhát, de legalább euróért.

Kéri Endre